

UNA SOPA DE LLETRES

Com a continuació de les característiques de les emulsions fotogràfiques comentades en el número anterior, ara parlarem de pel·lícules concretes. I és que, si no anem una mica orientats a la botiga de fotografia, ens podem ofegar en la sopa de lletres de la multitud de tipus, marques i models. Per a no complicar-ho massa, deixarem a banda els negatius, ja que requereixen unes explicacions diferents i no solen utilitzar-se per a fotografiar la natura. A més, requereixen un arxiu doble i, per a observar bé el resultat, s'han de passar a paper, cosa innecessària en les diapositives, les quals s'analitzen perfectament amb una lupa sobre la taula de llum. Tampoc no entrarem en el blanc i negre, que és tot un món, i ens concentrarem en les diapositives, que és el que després ens servirà millor per a publicar.

■ LES MARQUES DE PEL·LÍCULES

En primer lloc, cal citar les històriques Kodachrome, ni que sigui per antiguitat, veterania i protagonisme en la fotografia de la natura. No considerem la de 200 ISO per manca de qualitat, però tant la de 25 com la de 64 continuen essent, després de mig segle, de les millors. Són cares, però no més que les estrelles de la competència, ja que en aquest cas el preu inclou el revelat. La de 64 és més contrastada, però la de 25 és càlida, té més saturació i, sobretot, una finor de gra molt alta i "peculiar". Val la pena provar-la; això sí, sempre que no tingueu pressa, perquè trigen mig mes a tornar-la revelada (es processa a Suïssa).

Totes les que indicarem a continuació es revelen amb el procés E-6, que els laboratoris poden completar en una hora; fins i tot, no és gens complicat fer-s'ho un mateix.

Si busquem la màxima finor de gra, la qual cosa comportarà més possibilitats d'ampliació, no ho dubtem: Fujichrome Velvia-50. És càlida, molt contrastada i amb una saturació màxima: tan elevada, que el resultat és irreal... però força bonic i agradable. La seva sensibilitat autèntica, però, encara és inferior a la que indica el fabricant: 40 ISO. Una opció més econòmica és Agfachrome 50 RSX-II, la qual, sense arribar als nivells de l'anterior, també té uns valors de contrast, saturació i finor de gra força alts. Molt per sota hi ha la clàssica Ektachrome 64 –i encara més avall la de 100–, ambdues de to fred, o sia, blavós.

Tanmateix, si no ens en sortim amb tan poca sensibilitat, haurem d'anar al valor més estès: 100 ISO. La millor d'aquest grup és, sens dubte, Fujichrome Provia

100-F, que, per cert, es pot forçar a 200 mantenint molt alta la finor de gra, això sí, perdent contrast i saturació. La Fujichrome Astia-100 té unes prestacions tècniques força altes, però el poc contrast la fa especialment adequada per a reproduir el color de la pell, no els motius habituals de natura. Si volem alta qualitat i un to molt càlid, la que s'enduu la palma és Kodak Ektachrome E-100-SW, que mostra bona saturació i contrast. Si desitgem més saturació i poc contrast sense perdre gaire nitidesa, escollirem Ektachrome E-100-S. E-100-VS ens proporcionarà encara més saturació, alhora que un to càlid, augmentant també el contrast, mentre que el to neutre l'obtindrem amb E-100 i Agfachrome 100-RSX-II, amb les quals mantindrem el contrast i finor de gra, però no la saturació.

Si no disposem de la llum suficient per a treballar amb les pel·lícules de 100, ni amb el forçat indicat a 200, aleshores només tenim dues opcions que compleixin els mínims de qualitat: forçar el mateix Provia 100-

© Albert Masó

© Albert Masó

F a 400 o usar directament el Provia 400-F. I no ens passem d'això si no volem que el gra sembli pilotes de futbol. El que sí que podeu fer, si esteu estalviant per a millorar les òptiques –cosa força raonable–, és provar Fujichrome Sensia 100, poc contrastada i de saturació mitjana, però de suficient finor de gra per a publicar. Així mateix, Elitechrome-100 té un preu mínim i proporciona més contrast, saturació i finor, així com un to càlid.

Enguany, la Kodak substituirà E-100-S per E-100-G, i E-100-SW per E-100-GX. Fins ara, totes les emulsions esmentades són equilibrades per a una temperatura de color de 5.500 K, és a dir, el sol, flaixos i fluorescents fotogràfics. Pel que fa a les que estan calibrades per a llum artificial (làmpades halògenes, *photo-flood*, focus de vídeo i tot el que sigui d'una $T_c =$ Temperatura de color 3.200 K), recomanem Ektachrome 64-T, Fujichrome 64-T, Agfachrome 50-XRL-II i, si cal més sensibilitat, Ektachrome 160-T.

■ LES FOTOS

Totes són del desert sud-africà del Kalahari, famós per les seves dunes vermelles, que aquí veiem amb lleguminoses, gramínies i altres plantes adaptades als ambients àrids; i un cadell de hiena tacada (*Crocuta crocuta*). Les dues petites estan fetes al mateix lloc, de manera que es pot apreciar la diferència entre una pel·lícula poc saturada (Kodachrome 64) i una de saturació màxima (Ektachrome E-100-VS). La fotografia grossa mostra com es pot compensar la llum freda del desert amb una pel·lícula tan càlida com E-100-SW.

ALBERT MASÓ

MÉS INFORMACIÓ

A <www.foreste.com/maso/> trobareu una llista exhaustiva de 43 emulsions, amb indicació de llurs característiques cromàtiques, sensibilitat, saturació, contrast i ordenades de més a menys qualitat d'imatge.

Cal provar totes les pel·lícules amb característiques que ens semblin adequades, però un cop escollides les dues o tres que ens convenen més pel seu resultat, convé ser-los fidel per a preveure'n el "comportament" i evitar sorpreses desagradables.

